

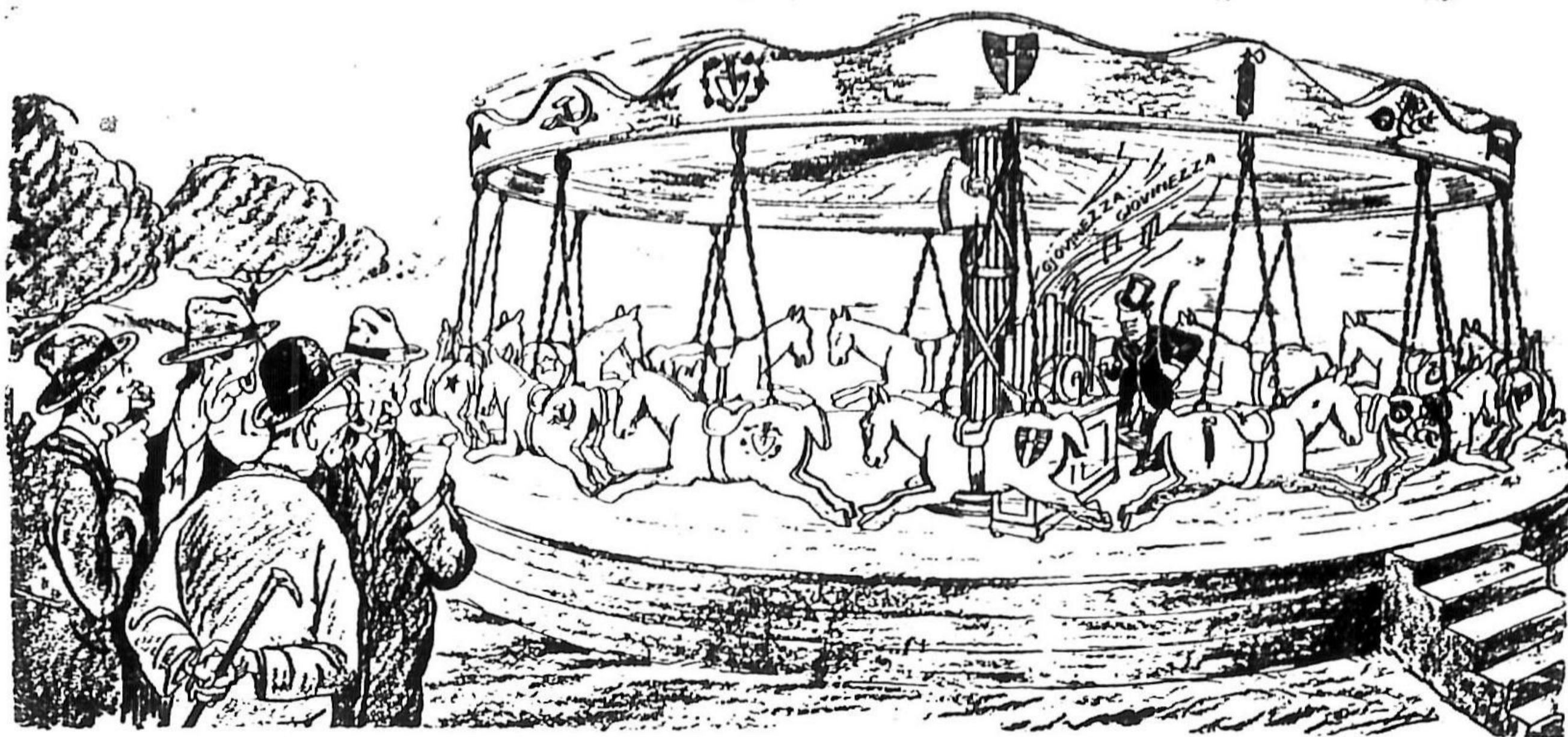
Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine s črtni črta stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. aprila 1924

št. 11.

Kadar so volitve - res je velik špas.

Kadar so volitve,
res je velik špas,
teka vsa država,
teka vsaka vas.

Ob volitvah semenj
bil je še vselej,
večji ko v Gorici,
sveti je Andrej.

Tu so komedijanti,
vse se vam vrti,
»Pejte ga sem noter!«
vpije vsak, kriči.

Godba, da ti trgá
uho in glavo,
»Pejte ga poskusit,
saj to ni drago.«

Tu se baba kaže,
ima centov pet,
tam je opica kosmata,
klovn in pa atlet.

Zopet eden »mala,«
za minuti dve,
vzame ti par liric,
si na pildku že.

Hodiš na vse kraje,
kam bi šel ne veš,
vse je zanimivo,
kamorkoli greš.

Najbolj zanimiv je
novi »ringelšpil«:
»Gori! Na tem konju
pač še niste bil.«

»Plača se prav malo,
samo počen groš,
pelješ še zastonj se,
ako priden boš.«

To hitijo konji,
to se vam vrti,
to vam škriplje lajna,
pesem vam hrešči.

Gleda, gleda Bimbo,
gleda Pantalon,
kam naj zdajci sede,
kje bo večji »lon.«

Stoka Zajec, Mevža:
»Bog, o Bog, moj Bog!«
Daleč se ne pride,
le okrog, okrog!

Teško je doznati,
kteri konj je slep,
kteri konj ni kruljev,
kteri bolj je lep.

Vse preveč ta šara
šviga mimo ušes,
težka je izbira,
težka prav zares.

Misli Bimbo, Zajec,
misli Pantalon,
misli Mevža ubogi,
mislil ni zastonj.

Če je buča zvita,
že jo pogodi,
naglo se odloči,
hitro zamiži.

Pa na konja žvigne,
že tako bo prav,
da ne bo zamere,
da le hode zdrav.

Kaj ga briga, kteri
konj ga nese zdaj,
vrag vse skupaj vzame,
pa pocitra naj.

Mevža, Bimbo, Zajec,
dragi Pantalon,
vsa vam čast pritiče,
in globok poklon!

Častno ste rešili,
nalogo sveto,
Čuk zato poklanja
pesnico vam to!

Giorica, 10. aprila.

Za tri dni nosim obvezano glavo. Pa ne radi bolivye ali polečine, ampak radi volitve. Moja kandidatura je propadla, ostala je samo huda ura, ki ni jo je pripravila sova, ko sem se po volitvah priklatil domov.

Ne vprašajte me, če sem kandidiral, kajti ta beseda ni mi s cukerkandnom nič opraviti, kar bi radi sladkih obljub lahko kdo mislil, ker veste, da nisem kandidiral. Vendar so me volili. Vsi oni, ki niso znali »sklede« ali »skedex« obljizniti, so mene volili. Tudi tisti so mene volili, ki so zapisali v izkaznico svoje lme in dali sebi preferenčni glas. Zame so glasovali tisti, ki so prečrtali tiste ga, za katerega niso nupassi in niso vedeli, da morejo prečrtati tiste ga, ki ga hudo so imeti. Dalje so dali glas moji ženi, ki so mislili, da je glasovnica šolska risanka in so nanjo naslikali vse modode stvari v trdni veri, da ena sama ura in tri številke nič ne pomagajo.

Posebno naklonjene pa so mi bile vse one volilne komite sije, ki niso hoteli znati kolmar, čiti zakona in so iz dobrih volilcev naredile čuke na palci.

Tako vidite, da je bila moja stranaka zelo močna in ima svoj je pristaje po celi državi. Le zlomek, da teh čukovskih glasov niso šteli, ne zapisali, ne računali in da ostane na ta način, dasi ena najmočnejših večinskih strank popolnoma gol na prajki in se moje lme se imenuje ne.

Veseli me samo to, da ni bilo treba agitacije za mojo stranako, ker so agitirali zame drugi, in sem si pomnil le malo perja in obrusil kljun, ko sem letal iz radovednosti okoli.

Boga sem hvalil, da imam perutnice. Te dni je bilo toliko avtomobilov na cesti, da se še v zraku nisem upal frčati, ker so šli eden čez drugega. Kmetom so znesli toliko papirja, da ga bo dovolj pet let — do prihodnjih volitev — za zavijanje masla in za druge, še nujnejše potrebe. Da se pospeši izobrazba med ljudstvom, so nekatere stene lepo ilustrirali, spodaj so pa zapisali, kaj to pomeni, dasi slike niso futuristične.

Nekatere hiše izgledajo kot beračeve hlače in deset let jih ne bo treba ne beliti ne poslikati; najhujši spadajo v muzej.

Jaz sem se presneto bal, da ne nalepljo name kakega ogromnega plakata in me na večne čase zakrijejo. Za to se nisem upal počivati na nobenem zidu, še najmanj na kakem hišnem oknu. Zletel sem na drevo in zadremal. Ko sem

se zbudil, sem zapazil v svojo grozo, da me pokriva ogromen plašč rdečega plakata. Bal sem se, da bi me ne imeli za bogznakaj, če ne se za kaj hujšega, zato sem se otel, dolder mi ni odleteja ta nadloga. Slišal sem, da je vpletel neki kmet v svojo molitev: »Plakator reši nas, o Gospodi!«

Tako sem jaz, Čuk na palci, prenesel srečno to liho božjo, ki so jo včasih imenovali za Hune, danes pa ji pravijo volitve.

Drugače pa mene številke nič ne begajo, po čukovski matematiki je to popolnoma prav. Nekoč je dala mati Tončka košek jabolk. »Naj je dejala, si si najstarejši in najmočnejši, razdeli med bratca in med sestrico. In delil je: »Tebi eno, tebi eno — meni dve.« Njemu je bilo to pravično, ker je imel jabolko in je bil močnejši. Le klotuta se deli drugače: »Tebi dve, tebi dve — meni nobene.«

Čuk na palci.

Kje je profesor?

»Dober dan, gospod Zaplotnik.«
»Klanjaj se, gospa profesorjeva!«
»Oprostite, ali ste kaj videli mojega soproga?«
»Ne, gospa!«
»Dejal je, da gre po opravkih in da me počaka na ulici. Zdaj ga ne ni nikjer...«
Torej, gospa profesorjeva je izgubila svojega moža. Citatati, spravite jo iz zadrege! Poiščite ji moža. Če ga dobi- te in nosljete pet lir, dobite lepo knjigo, ki ima 244 strani in vsebuje roman: Cvet in sad in še tri povesti: »Hči mestnega sodnika«, »Kozlovska sodba v Višnji gori« in »Dva brata«. — Ena najlepših knjig v naši literaturi. Ne pozabite, da dobi- te na ta način knjige skoro pol zastonj.

Krasne velikonočne razglednice z izvirnimi slovenskimi vzorci dobite v »NARODNI KNJARNI« v Gorici, Via Carducci 11. 7.

Zemljo mianova Lato.

(Berka v tih dejanjih).
(Dalje.)

(Pri stranakah vratih se prikaže taz- jarjen krčmar s tisanjenimi pestmi.)
BOSTJANCEK: Kje je pa ta po- tepin, Luka? A tu si, vražji nepridi- prav! Ti spaka grda ti, ali greš ven cepit drva ali ne! Piti in jesti ti uga- ja; kdo te bo redil? Zmiraj si pijan — nikdar trezen in za nobeno delo sposoben. Alo, marš!
LUKA (boječ): Da — da, gos- gospodar ali...
BOSTJAN: Nič ali, pijan si že kajnda!
LUKA: Oh ne gospodar, danes je tisti blaženi dan, ki ga je Kristof Kolombar proglasil na oljski gori v Ameriki med gromom in dežjem, bliskom in treskom za praznik onim ljudem, ki se ne morejo dovolj sedmi dan odpočiti, da se odpočijejo osmi dan.

BOSTJAN: Ali že zopet neslanosti in bedarije uganjaš! Poheri se naglo sicer te vržem; pa poišči tudi na- šega sultana, ki se je davi z verige utrgal.
(Luka nekad odide s povečeno gla- vo, nato tudi krčmar.)
PREMRU: Danes bo še komedija z njim. Polno glavo pare ima.
ZAVRH: Kako ne bi; saj bi na- močnega gada požrl. (Vstopi Cilka, lepo mlado dekletce, ne meneč se za pivce, naravnost k Neži.)
CILKA: Dober dan! Nežka, poso-

di mi vaj kralnik, hodi tako dober. Nje sta so ga resni. Sinoci so pne- li take pijani domov, da so ga ma- mi pomeneč v glavo razgati in se- dej nimam v čim žični, doktor ga kovač ne popravi.
NEZA: Ravno neugoden tizpotek si prišla, toda če prideš malo pozne- je, ko jaz končam, ti ga pa že poso- dim.
CILKA: Hvala, Nežka, pa pozneje tedaj! Z Bogom!
VSI: Z Bogom, Cilka!
ZAVRH: Lepa deklina, ta Cilka, kaj!
PREMRU: Dobro gledaš, ni kaj reči.
ZAVRH: In temu prismojencu Lu- ki se sanja, da se z njo ženi. Čudim se, da ima še toliko potrpljenja z njim, da mu — dober večer — reče.
PREMRU: Kaj? Luka — s Cilko! Menda se tebi meča, ali si pa bolan na romafizmusu.
ZAVRH: Če ti pa rečem, da ta te- pec noči za njo. Kar silne se mu po- cedijo, ko jo ugleda. Ona ga ima se- veda za norca, ker pravi, da ga vza- me, če bo hranil in denar imel.
PREMRU: No, ta dva bi pa rad skupaj videl.
ZAVRH: Čakaj, saj pride nazaj in Cilka tudi.
DEBELJAK: Nahujakajta in po- dražita ga, da se bomo zabavali. Ra- doveden sem, kako se bo obnašal, ako jo tu zaloti.
PREMRU: Ni gotovo, da pride, ker je ves trd, kakor štor.
ZAVRH: Ravno zato pride, ker danes ni za rabo.

DEBELJAK: Saj, saj menda ni- cvrti se sem.
(Vsi pogledajo k vratim. Luka se pijano zabljuje med odprtimi vrati.)
LUKA: Trikotarje nabekih gra- nar, klotičev, me ne tako svet božji dan postaja kakor mianova; pa kam se bom kdaj odšel, če mi ne pu- vp, kam je sel. To prava je vac me- je. Tako jutri greva pa od hiše.
NEZA: Kaj pravi Luka, da greš proč; saj si pijan, do si trezen.
LUKA: Kajpak ko bom sel. Mai misli, da se bom na vac večne čase amen, pustil imeti za norca?
NEZA: Pa kedo ti kaj pove? Saj ni nihče nibešer dejal. Lo pogledaj se, jutri bo že boljši.
LUKA: Nič ne tolaži. Vidis Neza; Kramarjev Francé pravi, da som te- pec; Krivčev Peppó pravi, da som be- dek; Jerihov Miki pravi, da som ta- ko neumen, da som travo rastl; Kramar pravi, da som vaika pokora; Keparjev pravi, da som norca in val drugi, da som pacl. Pod takimi pogo- ji ne ostaneš vsj Lukaj.
NEZA: Saj ni real! Ljudje te samo dražijo. Mi nikakor tega ne verije- mo. (Pomežikajo.) Ali ni res, Pre- mru?
PREMRU: Ja ZAVRH z DEBE- LJAKOM: Kaj pa da, kaj da da! Si že priden, Luka, le sem priplodi.
LUKA: Kaj imate še kaj mo- kroto?
ZAVRH: Še malo je; na pij. (Po- membno.) Ti Luka, Cilka je bila tu- kaj in se zopet povrne.
LUKA (holecó zobjamja): Cilka praviš? Opaš!
DEBELJAK: Ali to je kaj zabolelo, Luka?
LUKA: Motiš!
PREMRU: Več, vprašala je po telu.
LUKA: O vai svetniki. Vprašala jol Poglejte no, vprašala je! Kako pa jo rekla.
ZAVRH: Rekla je, da ji je žal, da te ni in da pride kmalu nazaj.
DEBELJAK: Menda se jo tudi njim pes z vsj utrgal.
LUKA (čuden): Ne želi se iz svetih reči.
DEBELJAK: Ne želi se, saj kaj je že dejala Zavra?
ZAVRH: Nisem dober razumeč, a zdaj se mi, da je to govorela o njemu.
LUKA: Pomežikaj se s vami!
DEBELJAK: Še se vrne nazaj, marš! Saj se spusti k nji in jo naj- polnoma naravnost, če hoče, da bo dober v tolijo. Če ne jo bo omyer- jela, ako sapaži, da si narkas.
ZAVRH: Ej sveda, to se razume; pa saj Luka se zna. Saj vendar ne izgubi tako neumen, kakotica je v vama.
PREMRU: Pa si že kaj govoril z njo, Luka? Sta se dogovorila?
LUKA: Čezaj, saj se pijam za svinjel.
PREMRU: I pa vendar, kak psta- nek sta že morala imeti, samo po- vedati se hojla.
LUKA: Zakaj se bom bal, meni se ne zdi potrebno sestajati se. Po letvi se ne bojim, ker sem že sestra vsak padel.
ZAVRH: Ja za Božjo voljo, Luka, kako se pa potem ženiš, če nikoli z njo ne govoriš.
LUKA: Saj govorim! Vidis, pre- tekli petek sem bil z njo pri vodnja- ku, kamor je šla po vodo, pa me je po nesreči občila z vodo...
DEBELJAK: ... Po sreči občila...
LUKA: Po nesreči pravim, pa ni- sem bil nič hud. Rekel sem ji dober večer, nakar je tudi ona tako, tako lepo pozdravila, da se mi je milo storilo.
PREMRU: Nam se še sedaj milo dela.
ZAVRH: To vam je ljubavno, kaj?!
(Cilka vstopi in gre naravnost k Neži, ki pospravlja perilo.)
CILKA: Mi ga lahko daš sedaj, Nežka?
NEZA: Takoj, Cilka.
CILKA: Toliko postaj imata, da ne vem, kam z rokami. Mama so bolni, oče pa že itak več, kakšni so. Za no- beno rabo. Ko bom končala s per- lom, moram pa še drv nacepiti.
LUKA (pri mizi): Vidis, Završ, sam Bog naju spravlja skupaj. Ona cepi drva in jaz tudi.
ZAVRH: Pa te ima kaj rada?
LUKA: Hm in še kako!
DEBELJAK: I kaj pa čakaš potem Stopi k nji, pozdravi jo — po pome- nita se kaj. (Završ in Premru ga ur- prestano sujeta. Luka se boječó dvig-

ne, a zopet sede. Na Debeljakov kro-
 hot se ojunaj in se plaho bliža Cilki.)
 LUKA: Ci, cilka, dober dan ti
 Bog daj!
 CILKA: Bog daj, Bog daj, Luka!
 LUKA: Danes bo zelo vroče, kako
 se ti bo zdi?
 CILKA: Mogoče.
 LUKA: Tebi je tudi vroče, kajne,
 akbi solhče hudo žge.
 CILKA: Aha.
 LUKA: Seveda ti mora biti vroče in
 po vsem telesu, kajne, Cilka?
 CILKA: Ej gotovo se takrat bra-
 nim kbožuh.
 LUKA: Misliš mene?
 CILKA: Kaj so ti že tudi za priimek
 dali?
 LUKA: A tako — ne, ne Cilka, veš
 saj te ne mislim dražiti.
 CILKA: Že dobro žel!
 LUKA: Jaz cepim drva na Boštjan-
 škovem dvorišču.
 CILKA: Že dobro, le priden bodi!
 LUKA: Ti boš gladila perilo, ne
 Cilka?
 CILKA: Perilo, da!
 LUKA: In drva boš tudi cepila?
 CILKA: Tudi, tudi.
 LUKA (pogleda kvišku in se nepre-
 stano guga.) Bog bodi zahvaljen! Cil-
 ka — oba — oba cepiva drva. Čudna
 so pota in cilji, kajne Cilka. Midva
 sva kakor nalatč rojena...
 CILKA: Za cepiti drva?
 LUKA: Vse je potrebno.
 (Neža ji izroči sadilnik, nakar Cil-
 ka mirno pozdravi in odide.)
 LUKA (za njo molobno): Bog u te-
 boj, Cilka! (Proti Zavrhu.) Ali ste vi-
 deli, kako lepo govori? Sama slavbas
 jo je. Tete-šmeht! (Vsi se smejejo
 v post.)
 ZAVRH: Res jako lepo govori.
 Zdaj smo prepričani, da bo kmalu
 kaj. Toda Cilka radi tudi denar. Kaj
 ko se boš šetil, če ji niš ne priščeš.
 LUKA: Je se ena, njena žena je
 malo pretrajhna, ampak zdrava sva
 oba.
 DEBELJAK: Dekler se eden ali
 drugi ne uska s dekoro.
 LUKA: Hudo nabrušen jezik imaš.
 ZAVRH: Pustimo tol kotiko imaš
 v postojnici po očetih?
 LUKA: Ej, bo precej je: 35 goldi-
 narjev.
 ZAVRH: In s 35int goldinarji se
 ženiš?
 PREMURU: Nak s Cilko se ženi.
 ZAVRH: Sam moraš pripoznati, da
 to ni denar. Rešiš se pa lahko vaceno.
 Pravkar mi je prišlo na um, da sem
 čital, da v Ljubljani neki gospod v
 krivo vero vpisuje in dobro plačuje
 vsem, ki se vpisejo. In če se odločiš
 za to vero, si še tisti dan bogat in
 Cilka tvoja žena.
 DEBELJAK: In če pove, da je ved-
 no ženin, dobi morda še več kot
 drugi.
 LUKA: Bes vas plentaj; kaj ste se
 danes prav domenili, da boste norce
 brili z menoj.
 PREMURU: Ni res, Luka! Kar pravi
 Zavrh, sem tudi jaz čital. To je gola
 resnica in tebi se itak samo gola res-
 nica dopade.
 ZAVRH: Pusti ga pusti, saj niš
 sam sebi in Cilki neče dobrega. Naj
 se pa po svojem ženi brez denarja.
 DEBELJAK: Pa molčimo o tem in
 Luka nikdar Cilke ne dobi brez
 penka.
 LUKA (vzdihaje): Cilke — ne do-
 bim. O Bog pomagaj! Potem pa pos-
 vejte no nesnage, kje vpisujejo v kri-
 vo vero in koliko dajo. No, povej ti,
 Zavrh šuštarški, ki si bil 6 let v pi-
 vem razredu in si se naučil časopise
 čitati.
 ZAVRH: No poslušaj, Luka! V
 Ljubljani je nek gospod, ne vem
 prav v kateri ulici in tudi ne če v ka-
 kem namostanu ali kje drugje; pač pa
 vem, da se imenuje Figar. Ta plačuje
 velikanske avote, kdor se vpiše v kri-
 vo vero, katere je on zastopnik. Pojdi
 tja, vpiši se in Cilka bo tvoja. Drugi
 teden gremo tudi mi, ker ta toden
 nimamo časa. To smo ti hoteli že prej
 na skrivnem povedati, kajti drugače
 bi postala vsa vas bogata.
 (Dalje prihodnjič.)

Kazgled po svetu.

Potreba odprave št. 13.

Številka 13 bi morala vsled
 raznih nezgod in nepravil deli-
 nitivno iz števila. Ako igraš na
 kroglo in imaš že 13 točk (pun-
 tov), tedaj ne pridoš več da-
 lje. K večjemu če pomnožiš
 število 13 z desetimi, dobiš
 komaj ovitek športcigaret.
 Ko je princ Gales drvil s svo-
 jim konjem na dirkališču, je
 bila tudi številka 13 kriva, da
 je telebnil raz konja. Sicer ima
 princ Gales navado padati s
 konja, a to pot je padel, ker
 je bil štartni znak št. 13.

Poročajo, da je tako imenit-
 no padel na glayo, da mu je
 celo kri tekla. Fabrikantje že
 izdelujejo take kape, da bo tu-
 di v naprej lahko padal a si ne
 bo njene visokosti razčesnil.

Glovniceza na vekomaj.

Da je pri nas v Italiji toliko
 »Glovniceze« se nobenemu na
 svetu več čudno ne zdi. Je bo
 fla še vedno več, ker ako stran-
 ka stara postane, ji bo Voro-
 nof vzel karkoli koščico z vratu,
 kakor nedavno dvesto opicam in
 zopet bo stara »Glovniceza«.
 Zoloti je namo, da Vorofof na
 večno v Italiji oštane, kajti a-
 ko tudi sam star postane, si bo
 odrezal par nohtov in si »ro-
 ktiš pokus« zapel pa bo vnovič
 mlad in z njim vse kar leze in
 gre.

Ne umirajte prezkodaj!

Drugo iznajdbo pripoveduje
 nek učenjak, ki trdi, da edino
 oni ljudje najdaljše živijo, ki
 imajo z barvami posla, zlasti s
 katramom. Pravi, da ljudje ki
 perejo in delajo s katramom,
 dosežejo 86 let visoko starost.
 Ako je to res, potem bi živeli
 ljudje, ki bi si reumatične no-
 ge s katramom mazali takoj
 ozdraveli in živeli 160 let. Kdor
 bi pa dan za dnem katram kar
 pil, temu pa ni možno niti po-
 vedati, koliko časa bi živel.

Vladarji v penziji — njih znaki
 na gnoju.

Vladarji in vladarice, ki so v
 svojih časih imeli toliko do-

padajenja na dvornih plesal-
 kah in igralkah, so tem rade
 volje pisali na njih dragocene
 pahljave svoje »špase« in last-
 noročne podpise. Nemški Vi-
 ljem, je neki dolgi koketki na-
 pisal: »Ti si slavček ob vsakem
 letnem času«. Elizabeta in Iza-
 belu so se samo podpisale.
 Ruski car je napisal svoji ljub-
 ljenski pevki: »Tvoj glas je an-
 gelska melodija«. Na Dupaju
 je pometač Griesmann našel
 v smeteh na gnoju eno teh
 dragocenih pihalnih pošasti z
 napisom: »Najlepši cvet naj-
 lepšega vrta. Karl I.«

To pa ni res, ker pometač
 ni Karola našel, temveč pahlja-
 vo gnjilo, trhelo in z blatom
 zamazano. O cvetu ne duha ne
 sluha.

Izletnikom na oni svet.

Zadnji dan marca je potekel
 rok za načrt, kako bi se naj-
 lažje vozilo od zemlje do lu-
 ne. Ta luksus bi si rad privoščil
 ameriški milijarder, ki
 je razpisal nagrado 100.000 do-
 larjev.

Menda se je mož naveličal
 vožnje 100 kilometrov na uro
 in bi rad šel z novim strašilom
 na oni svet v luno. Armstrong
 je postal načrt in skor velik-
 kanski top (kanon) nič manj
 dolg od 5 kilometrov. Kako
 velika bi morala biti krogla, ki
 bi vzela s seboj na oni svet ali
 v luno tri osebe, si morate sa-
 mi misliti. Dovolj naj vam bo,
 da bi ta krogla frčala 50.000
 kilometrov na uro. Top bi po-
 meril naravnost na luno. Vpra-
 šanje je, če bi se ti čudni potni-
 ki zgrabili zanjo. Občudova-
 nja vredno je, da so ti ameri-
 škanski geniji skoro tako zelo
 »kunšni« kakor naš sloven-
 ski pokojni Pavliha. Ko bi bil
 on sedaj živ, bi dobil gotovo
 prvo nagrado, kajti on bi šel
 enostavno v luno vrv privezat,
 potem bi se pa nazaj spustil.
 Amerikanci, kot izborni akro-
 bati bi lahko gori plezali, ime-
 li po vrvi konjske dirke,
 »boks, plesali »fox« in še Mar-
 konijev koncert.

Olajšal se je.

Gospod Nadloga je imel
 res nesrečo s svojimi poroka-
 mi. Kadarkoli je srečno zlezel
 v zakonski jarem, je imel pre-
 sneto snoblo, da mu je boljša
 polovica zbolela in umrla. To
 se mu je bilo zgodilo že v
 tretjič.

Ta ali oni bi si lahko misli,
 da mu je to že prešlo v nava-
 do. Toda temu ni bilo tako.
 Ravno nasprotno. Že samo
 izbira nove žene mu je delala
 neprijetnosti. Pravo nanko je
 občutil pri tem. Poleg tega pa
 tisto romanje s svojo novo ne-
 vesto k raznim tetam in stri-
 ceam, k sorodnikom in sorodni-
 cam, bližnjim in daljnim, da
 kar ni hotelo biti konca. Naj-
 bolj pa opravilo z oblastmi in
 porokami sama, na vse to je mi-
 slil z bridkostjo v srcu in z
 grozo v glavi.

Toda vse to je moral presta-
 ti tudi četrtič, kakor vsakokrat
 poprej.

Toda tudi četrtič je vse sre-
 čno prestal.

Pot si je otrl s čela, ko je
 poljal svojo novo ženo proti
 izhodu. Vgodno čuvstvo silne-
 ga olajšanja je spreletelo nje-
 gove ude. »No,« je zamrmral,
 »hvala Bogu, zdaj bo zopet za
 en čas mirle«

REZJANCU.

Tvoj »conting« dragi mi Rezjanec,
 — oženjen bodi, ali samec —,
 ne more prav nič me zadeti,
 prepričanja mi ne podreti.
 Uverjena sem le še bolj,
 kak' je domišljav možki spol.
 Vpliv priznavaš ženskih blač;
 obenem hočeš me ugnat.
 A meni ni do možkih krač,
 pač ljubša mi je — svinjaka gnat.
 Mica Kovačeva.

ZVESTOBA.

Frsk pri kosilu:
 — Res čudno! Včeraj sem
 zapazil pri Žku ravno tak lišaj,
 kot ga imaš ti nad ustnicami.
 — In kaj potem?
 — O nič, nič! Ako bi bil lju-
 bosumen in nezaupljiv, moral
 bi sumiti, da sta se poljubo-
 vala.
 — Kaj pa misliš? Mar ne vi-
 diš, da je moj nedolžen lišaj
 na desni strani ust, medtem, ko
 ga ima gospod Žk na levi stra-
 ni.
 — Da, da, oprostí mi. Kaj
 hočem, pa morda sem se tudi
 jaz zmotil.

MILO ZA DRAGO.

— Žk, ti si pijan!
 — Ne brigaj se, Frsk, to pre-
 ide, ampak ti si neumen in to
 ostane. —

PREVEČ MU JE BILO.

Ko je Frsk iskal službo v
 S. H. S. se je predstavil neke-
 mu podjetju, da bi ga sprejeli.
 Ravnatelj mu našteva: »Imeli
 bodete mesečno 600 dinarjev,
 stanovanje v hiši in to v četr-
 tem nadstropju...
 — Hvala, ne sprejemam!
 — Zakaj?
 — Evo iz razloga, ker je sta-
 novanje preveč visoko in pla-
 ča preveč nizka. —

Troje novih slovenskih otroških knjig
 prvovrstno umetniško delo s slikami v pestrih
 barvah, opremljene s slovenskimi izvornimi
 verzi je izdala in založila „Narodna knjigarna“
 v Gorici, Via Carducci št. 7. Knjige so sledeče:

1. Slikanica.
  2. Pisana družba.
  3. Hitro, hitro lahkih nog
- Po poljani naokrog.**

Najprimernejše Velikonočno darilo za otroke.

REVNOSTEN FRSK.

— Zopet na račun in to kar
 celih 100 lir? Kaj bom napravil
 ako umrješ?

— O, dragi Žk, jaz nisem še
 nikoli umrl! .....

Pravijo

(ali nasičena radovednost.)

Muhoborca Edvard in Friderik, oba lahkoživca, uslužbenca na mestnem magistratu sta vstopila na prvi conji v tramvaju. V kotu sta opazila debelusnega trgovca s prekajeno svinjino in svežim maslom na drobno in na debelo. Poznala sta ga na videz, a debeli Premikavec ju ni poznal. Rinila sta nalašč mimo njega na sprednjo stran voza in ko je Edvard zgrabil za kljuko, pravi polglasno in pomembno, a tako, da je Premikavec dobro slišal.

»Pravijo, da je res neverjetno, a bo morda vendar res«.

Friderik: »O Premikavcu si tega nisem mislil, toda ker pravijo to povsod, je tedaj res«.

Nato sta stopila v ospredje voza in se zamešala med druge gospode.

Premikavec je postal rudeč, kakor puran in ogromni trebuh se mu je zazibal. Bliskovito je gledal za njima in v enomer menal s zadnjim delom telesa po klopi, kakor bi ga usi grizle ali da bi se mu mudilo v OO.

Ko so njegove oči uzrle Edvarda in Friderika, ju ni več pustil iz vidika. Vsaki njuni kretnji je sledil.

Na predzadnji postaji sta izstopila in zavila naglo v gostilno. Naročila sta dve čaši piva in ko sta priložila čaši k ustom, je prisopihal debeli Premikavec v gostilno. Edvard in Friderik sta naglo spila, skočila na ulico in šla nazgor s hitrimi koraki. Premikavec je takoj pričel mencati za njima. Ni ju pa mogel dohajati vsled ogromnega trebuh in revež si je neprestano brisal tekoči znoj s čela. Edvard se je ozrl nazaj in se hudomušno nasmejal. Naenkrat pa se je zgodilo nekaj strašnega za ubogega, okroglega Premikavca. Edvard in Friderik sta najela izvoščeka in ukazala v »kalop« pognati. Premikavec je osupnjeno obstal in se z obema rokama prijel za glavo.

Na trgu ni bilo nobenega izvoščeka. Pognal se je v tek za kočijo, mahaje z obema rokama. Frkolini pa za njim smeječ, žvižgaje in zasramovaje.

Srečo je imel. Nasproti mu pride prazen voz in Premikavec se je vtaknil urno vanj in sedel, da je vse začivilo.

»Kočijaž«, je zaprosil milobno, »udarite po kljusetu. Naj teče kar more za onole kočijo. Ako jo ujamete, Vam plačam dvojno voznino«.

Kljuse je pač teklo, toda Edvard in Friderik sta bila že za dva streljaja oddaljena.

Premikavec je pihal kakor gad in konj mu je pridno sekundiral. To! Naenkrat se je prva kočija ustavila ravno v podnožju hriba. Edvard je plačal, nakar sta nastopila pot v hrib. Premikavec to videč je milo zatulil, da sta se konj in njegov gospodar prestrašila.

Toda pomoči ni bilo, kakor

ni bilo vozne poti v hrib, in vsled tega je moral tudi Premikavec z vsim naporom premikati svoj trebuh navzgor v hrib za njima. Kako je pihal in kihal navzgor, si mora čitatelj sam misliti, če je že videl kako se meterski cent v človeški podobi v hrib pomika. In do vrha je še šlo. Toda nazdoli! Joj me menel Premikavec se je večkrat spodtaknil in ob vsaki taki priliki je trkljal svoj trebuh kakih 30 metrov proti dolini. Dolga in neporna je bila ta muka. Premikavec se ni niti več premikal, temveč neprestano trkljal, kakor odrezan čok.

Ko je bil končno v dolini, se mu je pa nehote stemnilo pred očmi.

Gospoda, ki sta vedela skrivnost, kaj o njemu »pravijo«, sta naložila vnovič na izvoščeka, ali je bil isti kot prej, ki ju je na oni strani čakal. Par minut je bil brez sape in že se je hotel udati hoté ali nehoté svoji usodi. Krenil je po cesti domov in nikdar ne bi doznal kaj »pravijo« o njemu, da ni sveti slučaj poslal njemu naravnost pod nogo, luksuz-auto. Umevno je, da ga je takoj najel in jo s polno paro udrl za njima. To pač ni trajalo dolgo. Ko je auto došel

kočijo, je zaprosil, da se ustavi. Stopil je ves znojen na tla pred kočijo, snel klobuk z glave in dejal y eni sapi:

»Moje ime je Premikavec Andrej, posestnik in trgovec na drobno in na debelo s prekajeno svinjino in svežim maslom. Zdi se mi, da je eden gospodov omenil v tramvaju, da nekaj ljudje o meni »pravijo«. Prosim Vaju proti protiuslugi, kaj pravijo?«

Friderik: Hm... kaj pravijo? Pravijo, da ste tepec!«

Kočija, je naglo oddrdrala. Premikavec pa je skoro okamnel.

Spika M

Občinska karjola v Gorici.

Vse je novo zdaj v Gorici, nova tudi je karjola, ki jo vozi Municipio, starih svetovalecev šola.

Le potegni »roka reda«, le potisni »roka snage«, da »jim« prah in cestno blato ne omaže suknje drage.

Če le tujcem bo do volje, še obiščejo Gorico, a obleče vsak si suknjo, in obuje rokavico.

da ga vsega ne pobeli prah, ki se v oblakih dviga; toliko prahu kot pri nas, na vsem svetu danes ni ga.

Pravijo, da bodo gledat še hodili ga iz Kine, prvo mesto bo Gorica, vsa puščoba zdaj nas mine.

Vse gostilne in vsi barji bodo zdajci se kar trli, se obeta blagostanje, nove čase bomo zrl.

Nekaj o židih.

Pripovedovali so razne čudeže, ki jih je delal rabi iz Sadagore. Nekdo, ki je bil zraven, je dejal: »Ne moremo več deti, če je to resnica. Vi vsi ste samo slišali o tem, poleg ni bil nihče. Če bi vam jaz pripovedoval o našem rabiju iz Broda, kar sem na lastne oči videl in na lastna ušesa slišal.«

Bil je vihar in strela je udarila v nekega mladeniča, ki je šel čez trg. Prišel je mimo rabi in je dejal: »Mladenič se bo dvignil in bo šel zdrav dalje.« »No, in kaj naj vam rečem? Mladenič je vseeno mrtev obležal.«

»No, kakšen čudež pa je to?«

»Čudež to ni, toda to sem z lastnimi očmi videl in z lastnimi ušesi slišal.«

»Ali se še spominjaš velikanškega kometa iz L 1858?«

»Če se še spominjam. Bil sem res prestrašen, ko sem ga zagledal. Imel je tak rep, ki je

šel čez nebo, čez cel Markov trg. Takrat sem bil še mlad deček v Benetkah.«

»Kaj? V Benetkah? Ti da bi bil videl šele, kakšen je bil komet na Dunaju, kjer sem bil jaz.«

Sluga: »Kaj hočete, gospod baron?«

Baron: »Janez, mi pojdemo v Benetke! Ti boš stal za mojo stolicu in mi boš stregel. Ampak da ne boš govoril niti ene druge besede v Benetkah, samo laškob.«

Sluga: »Kot velevate, gospod baron.«

(Pri pojedini se je obrnil baron k slugi.)

»Giovanni — vilice mi prinesi!«

»Papa, kolikor star se mora biti, da je kdo Jud?«

»Molči; kar je kdo, to je to s starostjo nima nič opraviti.«

»Pač, papa! Jaz imam dvanajst let in sem kristijan; ti imaš petdeset let in si kristijan; ded je pa že jud.«

Rabi je pridigoval:

Taki ste! Davkov naši židovski občini nočete plačevati, toda na židovskem pokopališču biti pokopani — to vam je v veselje.«

Popis:

»Ogledovali smo židovski geto in smo prišli v tiste vmezane ulice, v katerih se je židovstvo najčistejše ohranilo.«

ZADNJA VOLJA.

Bogataš Mamlov leži na smrtni postelji. Ker nima svojcev, zapušča vse svoje bogastvo raznim ustanovam ter nekoliko svojim prijateljem in služinčadi. Ko ga nekdo vpraša, zakaj ne zapušča primerne odškodnine svojemu oskrbniku Frsku, se bogataš nasmeje in reče: »Frsk je bil v moji službi čez 10 let.....«

OBA V STRAHU.

Neki gospod mi je pravil: Moja žena je bila zelo bolna, bila je zelo v strahu da bo umrla, jaz pa: da bo ozdraveli

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu umetnega ve-
tanja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor
se njegovi **stari odje-
malci ne pritožu-
jejo**, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Trgovsko presenečenje.

Veliko skladišče v Milanu glavni sedež zalaganja vseh podružnic, je izročil te dneve
velik štok manufakturnega blaga tudi

Videmski zalogi, Via Savorgnana št. 5

da je izpostavi na prodaj

po presenečenih cenah.

Veliko izbiro vseh sezijskih predmetov dobé naši cenj. odjemalci; **poleg ugodnih cen** tudi nad vse za dovoljivo izbiro.

Navedemo nekatere cene, da bode sl. občinstvo točno poučeno o tej izredni priložnosti, ki
nudi resnični prihranek:

Obrobljene rute	L 0.75	Jajčasto blago meter	3.95
Povoji za otroke meter	1.70	Moške maje	4.50
Gobasto sukno	1.75	Obposteljna reklamna preproga	4.90
Moške nogavice	1.75	Blago za životnike sortirano, meter	4.90
Gobaste brisače	1.95	Ženske jopice	4.90
Cvirnasto blago	2.25	Obposteljni tepihi Smirna	8.50
Švicarsko vezenje meter	2.50	Vezane jopice	8.90
Obrobljeni prti	2.50	Spodnje krilo vezano	9.90
Ženske nogavice	2.50	Moške srajce	14.90
Madapolam meter	2.75	Kombine za gospe	14.90
Pisane moške nogavice	2.75	Vezano pogrinjalo za postelje	29.90
Nogavice z dvojnato peto	2.90	Pogrinjalo za postelje piquet	32.90
Brisače Nide Ape	2.90	Blazina iz žime kg 14	49.—
Elastične naramnice	3.50	Preproge vezane na 2 straneh	49.90
Vezane podsuknjice	3.50	Trapunte iz belega platna	64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Elegantni paletoti. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. —
Platno. — Gobasto blago za gospe. — Plateno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in
servietli »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavesa. — Blago za mobilijo. — Preproge
in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane.
Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.